

Něco mi ten vchod připomněl. Co to jen mohlo... Aha, už to mám! Lezl jsem kdysi v noci přes vysokou branku do sadu na třešně, neboť hradba kolem byla osazena střepey. Až za denního světla jsem zjistil, že hradba stojí přesně potud, pokud oko v noci dohlédne. Dál je povalena a k sladkým plodům možno volně vejít. Nuže — vchod do byvšího hokejového stánku v Unhošti byl něčím podobným. Lomcoval jsem marně zrezivělým zámekem, abych posleze přišel na to, že plot kolem většinou chybí. Ale co plot! — chybí i polovina mantinelů! Stál jsem a užasle se rozhlížel. Torzo šaten. Karikatura pokladny. Parodie na střídačku. Světla na hromadě (ale doslova). Takhle smutná je labutí píseň stadiónku, který Unhošťákům záviděl celý kraj.

Petr Frank, místopředseda

RUINA ROKU!

Zděnou pokladnu měli. A dřevěné kabiny s vestibulem, ve kterém byl bar a když udeřily mrazy, prodával se v baru čaj a grog. Taky si zřídili osvětlení. Proud brali z traktorové stanice a potom z městské sítě. S vodou měli potíže. Zahradili vředy Černý potok, který teče z města, a napustili mezi mantinely vodu. Jenže jak přibývalo saponátů, už jim voda nechtěla mrznout, tak se napojili na městský vodovod. Ale poslyšte, tady se hrál dobrý hokej, oni hráli léta divizi. Proč se hokejový oddíl rozpadl? Víte, že nevíme? Snad že funkcionáři nepřihlásili mančaft do sou-

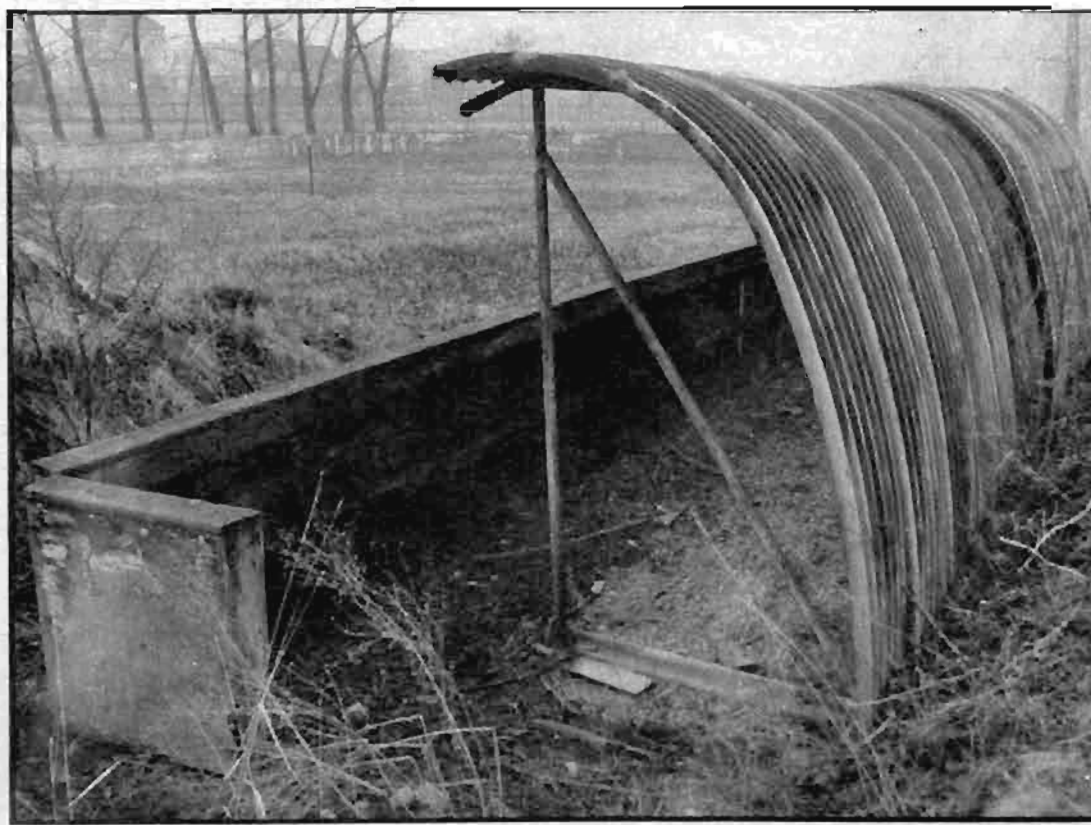
NA TOMHLE STADIÓNU ZAČÍNAL A KONČIL SVOJI KARIÉRU FRANTIŠEK POSPÍŠIL, KAPITÁN TÝMU ČESKOSLOVENSKA

Konec unhošťského hokeje

MĚNV: „Stavěli to hned asi v pětá, šestačtyřicátém. Sokolové, sportovci, dělali svépomocí. Ode mne se ale moc nedozvíte, já nejsem fanďa. Ale tolik jsem slyšel, že tam byla plocha, vyhrabaná buldozerem a kolem návrší z vyhrabané hlíny, na kterém stáli lidé.

ctěže, nebo co. Je škoda, že pozemek leží ladem, protože je vyjmutý ze zemědělského půdního fondu a patří tělovýchově.“

Tak jsem se po smutném areálu kušel. Hle — na potoce jsem ještě našel stopy bývalých stávků a vysondoval i rýhu, kudy po

Střídačka

zastavení toku voda plynula na plochu. Nebylo divu, že nezamrzala... Jestli vypadala jako dnes... Unhošť nemá čističku a voda v Černém potoce už není ani černá, je... jak to popsat? Jaksí šedá, asi jako když vypouštíte vodu z pračky. A nepředstavitelně páchne. Tahle tekutina by nezmrzla ani v mrazáku.

Chodil jsem sem tam a brzy si všiml, že půda pod bývalým kluzištem je tvrdší než na náspech kolem. Pečlivě ruce tam kdysi navozily ze dna nedalekého rybníka jíl, aby se napuštěná voda nevsakovala.

Josef Zápotočný, bývalý správce stadiónku: „Co jsem tam dělal? Já, tam bylo práce! Natíral, lajnoval, v létě sekal trávu nejen na stadiónu, ale i na louce, kudy se k němu šlo od silnice. Hlavně jsem ale v zimě stříkal! Tehdy ještě byly zimy, to taky mrzlo dva měsíce v kuse! Já stříkal často do půlnoci, ostatní šli do hospody a já tam zůstal sám a sám. No ale v pětáchedesátém jsem to přestal. Vůbec nikdo mi nepomáhal a já už na práci nestačil.“

V kabinách zely, jak jsem zjistil, obrovské díry. Jako kdyby tam vybuchl granát. Totéž v podlaze, takže jsem se při průzkumu málem propadl do prostoru pod kabinami, který sloužil k bůhví čemu. Miniaturní dřevěná stavbička, ne větší než průměrná chata na Sázevě. V jednom křídle se převlékali hosté, v druhém domácí a do přední části uprostřed chodili diváci o přestávkách mezi hokejovým mačem na něco pro zahřátí.

Přesunul jsem se k mantinelu a viděl další solidní tesařskou práci. Vodorovné trámy však už uhnilly a mantinel se začal hroutit. Odkrokoval jsem dělu. Téměř přesně polovina chyběla.

Ing. Bohouš Jakovec, kapitán volejbalového týmu TJ Unhošť: „Hrajeme volejbal na kurtu pod sokolovnou, který jsme vydupali ze země, ale který naprosto není ideální. A nestačí. Je rozhodně škoda, aby ruina hokejového stadiónu překážela na tak krásném místě, které ještě nota bene patří tělovýchově. Hokej už se v Unhošti stejně hrát nebude, vždyť vůbec nemrzne a lidi ztratili zájem. Domluvili jsme se tedy s jednotou a nechali udělat projekt na volejbalové kurty, mohlo by jich tam být několik. Také tenisový kurt by bylo možné nalajnovat, počítali jsme s vyjmutelnými volejbalovými kůly. Všechno bychom postavili vlastníma rukama, práce by měla hodnotu přibližně sto padesát tisíc. Od ČSTV jsme chtěli jen třicet tisíc na materiál. Nedostali jsme nic. Z OV ČSTV přišel jakýsi člověk a sdělil nám, že zamýšlené práce nemají charakter rekonstrukce, jak jsme uváděli, ale investice. A že nám nic nedají. Tím naše plány skončily. A mantinel? Většina z nás nemá kde bydlet a tak stavíme svépomocí. Odkoupili jsme uhnilé mantinely od jednoty za patnáct stovek jako šalování pro beton.“

Nakonec jsem se skočil podívat do zděné pokladny, připomínající svým stavem hlásku na středověkém hradě. Tolik už jsem věděl, že stavbou pokladny přispěli ke společné hřívně dorostenci. Zřejmě se mezi nimi vyskytovala ročníata, zedničtí uční. Takže vznikla jakási ministavba unhošťské mládeže, již byl areálek zkompletován.

Miloš Budinský, bývalý hráč a předseda hokejového oddílu Sokol Unhošť, později TJ Unhošť: „Já jsem žil unhošťským hokejem od úplného začátku až do úplného konce. Oddíl byl založen v roce 1933. Sešli se tu vynikající hráči. Hned ten první rok hrála Unhošť s

LTC Praha, což byli mistři republiky a v podstatě představovali i národní tým. Hrávalo se na Ovčandě. To byl rybník, který už dnes nenajdete, zanikl. Při prvním zápase s LTC jsme si domluvili výměnu beků, aby nás tolik nerozdrtili. Hrál se v neděli dopoledne a LTC vyhrálo jen 9:2. To se jim zdálo málo a tak rozhodli, že si dáme odpoledne ještě jeden mač, tentokrát bez výměny. Už jsme měli dost a prohráli 1:19. Já jsem léta hrál a pak dělal patnáct let předsedu. Dlouho jsme váleli divizi a dvakrát dokonce hráli o postup do druhé ligy, jednou s Jitexem Písek a jednou s Motorletem Praha. Měli

jsem krásné dresy s nápisem RE-NEX, což byla reklama Komunálního podniku města Unhoště. On se ten šéf jmenoval nějak Ren... Já už si to přesně nepamatuju. Ale zaplatil za dresy v modré a žluté, což jsou městské barvy, patnáct tisíc. Tady hráli slavní hráči. Třeba Standa Bacilek, reprezentant, u nás končil. Kapitán národního Franta Pospíšil tady začínal v žáčcích a v dorostu a taky v Unhošti končil, to jsme hráli okres. Poprvé si tu stoupl na led Vašek Zápotočný, který pak hrál ligu v Karlových Varech. A ještě pár ligových hráčů. Stadiónek jsme začali stavět po válce. Nejdřív jen buldozer zplanýval plochu a udělal kolem násy. Převlékali jsme se v hospodě Na radosti, asi sto metrů daleko. Pak jsme přistavěli kabiny, kluci postavili zděnou nadšení, pět set lidí chodilo na mistráky běžně. Jenže se nám nadšení nějak vytratilo. Ke konci jsem dělal pokladníka, vidíte, tady mám knihu... Poslední mistráky se hrály v únoru 1984. V prosinci téhož roku jsme jako vždy svolali schůzi hokejistů, na kterou přišlo sedm hráčů a tři funkcionáři. Říkal jsem si, že to není možné, a svolal schůzi ještě jednou. Zase nás přišlo asi deset. Zájem se zničehonic vytratil. Tak jsme oddíl rozpustili. Existoval skoro přesně padesát let.“

Šel jsem si dát pivo do hostince Na radosti; kde se hráci kdysi převlékali. Pořád mi vrtalo hlavou, kudy a kam zmizel hokejový alán. Povídal jsem si nad sklenicemi a jakýsi strejce pravil: „Já se těm klukům nedivím! Dyt' nebyl led, vůbec nemrzlo! Co já vím, tak za poslední roky, kdy se hrál okres, jsme pořád museli jezdit do hály na Kladno!“

Smogový příklon nad světem a z něho plynoucí vyšší průměrné teploty — že by byla příčina konce unhošťského hokeje ekologická? TOMÁŠ ČECHTICKÝ

Snímky: VÁCLAV NOVÁK

Šatny s vestibulem a osvětlení

Mezi stromy se před šesti roky ještě hrálo